

Dávid és Góliát egy mondatért...

Immár két hónapja tart a szembenállás a villamosenergia-iparban mindössze egy jelentéktelennek tűnő mondatért.

Az egyik sarokban a villamosenergia-ipari szakszervezet a bányászokkal együtt, a szorító másik felén pedig egy óriás.

Az E.ON kontinentális multi. A német óriás már rég kinőtte határait az áram és földgáz a fő területe, és Európa szinte minden országában megkerülhetetlen a jelenléte.

A határt az Uralon túli szibériai gázmezők jelentik.

Magyarországon a központ üvegpalotája a Lánchídra néz, jobbra az Akadémia, balra a Gresham-palota.

A vita tárgya egy rövid mondat az ágazati kollektív szerződés tartalmáról: " A felek megállapodnak arról, hogy a jövőben a szektor szereplői számára az adott évnek megfelelő reális keresetszínvonal növekedést ajánlanak." Erről a „Góliát” hallani sem akar.

A mérkőzésnek több szereplője is van, azonban a küzdőtéren csak a Dávid – Góliát páros. A villamosenergia-ipar ágazati tárgyalásán a munkáltatói oldalon ott található még az MVM, a német RWE és a francia EDF.

Az utóbbi taktikusan kivárja a mérkőzés végét, míg az MVM egyértelműen kinyilvánította: részéről elfogadható a szakszervezeti javaslat. Az RWE korábban támogatta azt, de mára már inkább az EDF pártján van: várjuk meg, mi lesz a mérkőzés vége...

Tegyük fel a kérdést, mire ez a feszülés?

Azt gondolhatnánk, az E.ON nem akar tárgyalni a szakszervezetekkel. De a probléma ettől bonyolultabb. Az E.ON ugyan tagja az ágazati munkáltatói szövetségnek, hovatovább ő adja a szövetség elnökét, de valójában az iparág többi munkáltatói szereplőjével nem akar együttműködni. Nem hiányzik neki, hogy évről évre felfedje lapjait; mennyit is hozott neki az üzleti eredmény.

Kínosan ügyel arra is, nehogy bekerüljön munkavállalói képviselő az E.ON Hungária Zrt. irányító központ felügyelő bizottságába...

Brüsszel pedig csak hirdesse Belgiumban az ígéit az ágazati szociális párbeszéd magasztos eszméiről, az ágazati bérmegállapodás jelentőségéről. Az E.ON úgy gondolja, megteheti, hogy ezen elveket lerázza magáról, mint kutya a vizet.

A dolog azonban bonyolódik. A magyar szakszervezetek oldalán beszállt a vitába Európa legnagyobb ágazati szakszervezete, a VERDI, valamint az E.ON Üzemi Tanácsa is.

A tét most tehát kivételesen nem pénz, hanem egy elv.

Ma Magyarországon meg lehet tenni azt, hogy míg ugyanannak a német multinacionális cégnek a képviselője, az EURELECTRIC színeiben a brüsszeli tárgyaló asztalnál szép ígét hirdet a szociális párbeszéd fontosságáról, addig azt nyolcszáz kilométerrel távolabb, kishazánkban, az őt képviselő magyar származású humánpolitikai vezető laza mozdulattal lesepri.

A volt munkaügyi minisztériumból átalakított E.ON üvegpalota ablakából nézve reménytelennek tűnhet, hogy a kicsi szakszervezetek szembe szállhatnak-e a mindenható birodalom akaratával?

A kérdést alighanem Düsseldorfban dől majd el, hiszen a szakszervezetek oda készülnek. Tüntetni!

Az elv a fontos, vagy az erő átlép az uniós elvárások határán?